

Frans Strunk (derde prijs)

Café de Eerste Aanleg

De meeste middaggasten waren vertrokken. Naar huis of mee met vrienden. In de hoek zaten nog wat mannen met hun mobieltjes die ik al een paar keer trillend had zien oplichten. Aan de bar maakte een stelletje aanstalten om te vertrekken. Terwijl hij zijn jas aantrok, pinde zij de rekening. De bar zag er schoon uit, de meeste glazen stonden tegen de muur in het gelid om straks weer nogmaals gebruikt te worden. Op een enkele tafel was nog een verlaten schaalpje of glas te vinden. Het werd tijd dat Kees ook mij kwam halen. Ik barstte bijna uit elkaar van opwinding. Wat zouden ze opkijken van mijn verhaal. Hadden de champagneflûtes gisteren hun moment of fame, het was nu tijd voor het mijne.

Vanaf twaalf uur vanmiddag was ik onafgebroken in bedrijf geweest. Eerst had ik plannen aangehoord van drie vriendinnen die hun jaarlijkse uitje naar Parijs bespraken. Ze zouden naar de Avenue des Champs Élysées voor het broodnodige shoppen en waren nu al 'zó ontzettend aan een wijntje toe'. Amper omgespoeld kwam ik in handen van een paar verdwaalde Chinese – of waren het Japanse? – toeristen. Ze hadden in ieder geval het grote voordeel dat ik ze niet verstond en me daarom dagdromend kon afwenden. Ik wilde tegen zevenen vrij zijn voor de groep makelaars. Ze waren hier voor een driedaagse opfriscursus taxaties en energie labels. Gisterenavond stond ik bij een groepje waar iets moois bloeide.

U moet weten, ik geniet ervan om ongegeneerd intieme gesprekken af te luisteren. Ik heb er – al zeg ik het zelf – een goede neus voor. Een kwaliteit die mijn werk extra aantrekkelijk maakt. Nu is het bekend dat collegiale gevoelens in warme intimiteit kunnen veranderen als ze bij ons in de kroeg staan. Meestal onopvallend, dat wel, maar als ik toch signalen opvang, dan is mijn dag geslaagd. En binnen deze groep speelt de liefde.

Ik zag al snel dat ze sms'jes naar elkaar stuurden terwijl ze geen drie meter van elkaar afstonden. Met één hand tikte zij haar berichtjes, ze hoefde me er niet eens voor neer te zetten. En ook al hield ze alleen mijn pootje vast, het was me opgevallen dat haar temperatuur steeg. Toen ze ook bij elke slok haar gestifte lippen broeierig tegen mijn kelk drukte, was er weinig fantasie voor nodig om te weten waar zij haar lippen liever had. Het stel was gisteren vlak na elkaar naar buiten gegaan, maar vanochtend wisten de champagneflûtes in detail te vertellen dat het feest bij de man was doorgegaan. Hij had aan Kees een fles champagne gevraagd en twee flûtes meegekregen. Nu waren ze wel wat gewend, want ze waren vaker dan andere glazen het middelpunt van een feest. Sommige waren dan ook allang gestopt om erover te praten, maar deze flûtes waren niet zo lang geleden uit de doos gehaald en genoten nog van alles wat ze meemaakten.

De makelaars kwamen vandaag pas laat weer in de bar. Toen de groep eindelijk binnendruppelde, luisterde ik al een uur naar een klagend verhaal van een ontslagen chemicus, ik had medelijden met de man die tegenover hem zat. Vanaf mijn tafel kon ik zien dat mijn liefdespaar weer op afstand van elkaar stond en zij had opnieuw haar mobiel in haar hand. Werden er nog steeds sms'jes verzonden? Ik zag haar naar het

scherm kijken en mijn kant op lopen. Ze pakte een stoel achter de chemicus en beantwoordde haar telefoon.

‘Ja schatje, nee je hoeft niet ongerust te zijn... Vanavond slaap ik weer lekker op mijn eigen kamer. Mijn eisprong was gisteren, dus toen moest het gebeuren... Ik weet het, het zou fantastisch zijn als het gelukt is ... Ja Anna, hou ook van jou, tot morgen, dikke kus.’

Ik kon deze informatie de rest van de avond met niemand delen en sprong van spanning bijna van mijn pootje. Eindelijk kwam Kees me halen. Terwijl hij me omspoelde, bereidde ik de andere glazen alvast voor op mijn grote nieuws, maar om het effect op te voeren vroeg ik hun eerst nog of zij iets hadden. Er waren vanavond geen flessen champagne mee naar buiten genomen, dus iedereen verwachtte dat het bij één nacht gebleven was. Toen ik zei dat ik de reden wist, vielen alle stemmen stil. Het enige geluid kwam van mij toen ik een ander glas raakte op het moment dat Kees mij afgedroogd tussen de rij glazen in de kast zette. Op de hoek schoof hierdoor een van de champagneglazen die gisteravond nog het avontuur van haar leven beleefde over de rand en viel in stukken op de grond.

‘Vertel! Snel!’ riep ze gebroken. ‘Laat me niet onwetend in de glasbak verdwijnen.’ Nog voordat het glas op gezwabberd op het blik naar de keuken verdween, vertelde ik dat er misschien een kindje in de maak was en dat deze twee moeders zou krijgen.